

Příšera zuřivě koulela žlutýma přivřenýma očima, čenichala kolem a stříhala ušima.

Rosamunda by si nic takového nedokázal ani představit – jak by byl šťastný, kdyby tu teď byla Evropa! Napjal všechny svaly, aby zadržel dech, aby ani jeho vydechnutí nepohnulo okolním vzduchem. *Nejsem tady, nevidíš mě... Nejsem tady, nevidíš mě...*

Ale pozornost příšery očividně plně zaujala vůně smraďochova loje. Dupala pryč, aniž si všimla skrčence schovaného za balvany. Hrůzou ztuhlý Rosamunda škvírou sledoval, jak došla na cestu. Shrbená vyzáblá příšera se sklonila a začala očichávat místo, kde před chvilkou se Čtverylka stáli. Dlouhé chlupaté paže měla zakončené stejně chlupatými rukama s dlouhými zahnutými drápy, které při každém pohybu prstů cvakaly a chřestily. Nohy měla prohnuté dozadu jako pes a pohybovala se nemotorně a trhaně. Podívala se před sebe, pak dolů na cestu, znovu očichávala zem. Nakonec se vydala mezi stromy na protější straně.

Ale kde je Čtverylka? Rosamunda se odvážil trochu se pohnout a pátravě vyhlížel škvírou, jestli se pošťák odněkud vynoří.

Nic. Měl sto chutí s pláčem prchat dál do lesa, ale místo toho se rozhodl, že bude trpělivý. Když přežil střet se šklebouny – pidimoury –, může zvládnout i tohle.

Příšera se s tichým frkáním přesunula z cesty na okraj protějšího lesa. Na chvilku se zastavila v pološeru pod převislými větvemi. Rosamunda z ní nespouštěl zrak a zároveň pocítil nutkání podívat se doleva. Nechtěl spustit zrak z příšery, ale nakonec to udělal a ohlédl se přes rameno. Byl tam Čtverylka a opatrně se krok za krokem plížil k němu, oči upřené do stínů protějšího lesa.

Úleva! Sladká úleva! Rosamunda si nepamatoval, že by měl někdy takovou bláznivou radost, že někoho vidí, jako když teď uviděl Čtverylku. Povzbudilo ho to k dalšímu nakouknutí do škvíry, právě včas,

aby ještě zahlédl, jak příšera pokračuje v pochodu mezi kmeny stromů a nakonec mizí v hloubi lesa.

Když se zase otočil směrem k pošťákovi, zjistil, že ten se zatím příkradl skoro až k jejich úkrytu. Smraďochův lůž už neměl, rozmazal ho všude možně v lese na druhé straně cesty, aby příšeře zmátl stopy. Rosamunda udělal nějaký pohyb, ale pošťák mu znovu posunkem naznačil, ať dál zůstává v klidu.

„Ještě jsme se jí nezbavili,“ sykl téměř neslyšně, když se příkrčil vedle Rosamundy.

Rosamunda se tedy nadále nehýbal a jen vyhlížel škvírou. Ztuhlé svaly ho začaly bolet a v uších mu zvonilo, jak napínal sluch, aby slyšel sebe-menší zvuk, kdyby se nestvůra mínila vrátit. Čekání bylo utrpením.

Vteřiny mu připadaly jako minuty, minuty jako hodiny.

Podíval se prosebně na Čtverylku.

„Čekajte,“ trval Čtverylka opět na svém a Rosamunda seděl, až už nemohl vydržet brnění v kloubech a zvonění v uších. Neměl tušení, jak dlouho už tam čekají, věděl jen, že velmi dlouho.

Přestože kolem projel kočár, čekali dál. Ale teprve když za pár minut přehrčel druhý, pošťáka to konečně přesvědčilo a dal pokyn k odchodu: „Už je to dostatečně bezpečné. Pojdme odsud.“

Vedl Rosamundu mezi stromy, stále mlčky, a dovolil jim vkročit na silnici teprve tehdy, když byli asi hodinu cesty od svého dočasného úkrytu. Jakmile vyšli z lesa, pospíchali, co jim nohy stačily, a konečně došli do bezpečí Zaječího štulce.

Bylo pozdě odpoledne.

Vyčerpaný Rosamunda pošťákovi slíbil, že se setkají v lokále, a spěchal Evropě oznámit tu dobrou zprávu.

Evropa odpočívala a vypadalo to, že se zotavuje. Přijala to sdělení se svou obvyklou málomluvnou vznešeností. „Můžeme se na toho chlapíka spolehnout?“